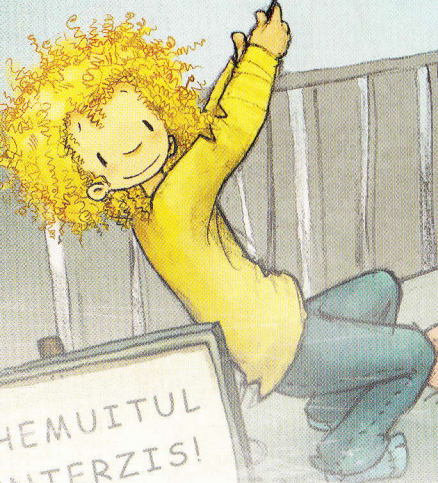
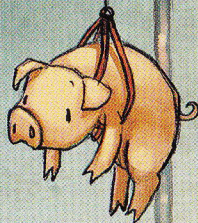

Annika Scheffel

NELLI

și

LOCUL ÎNVĂLUIT ÎN CEATĂ

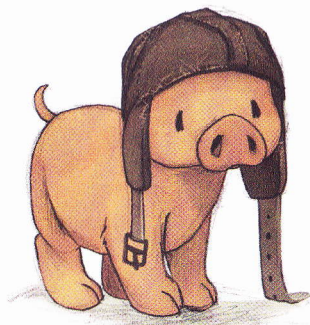
UE junior
UNIVERS ENCICLOPEDIC

Libris ^{RO}
Respect pentru oameni și cărți Annika Scheffel

NELLI

și

LOCUL ÎNVĂLUIT ÎN CEĂȚĂ

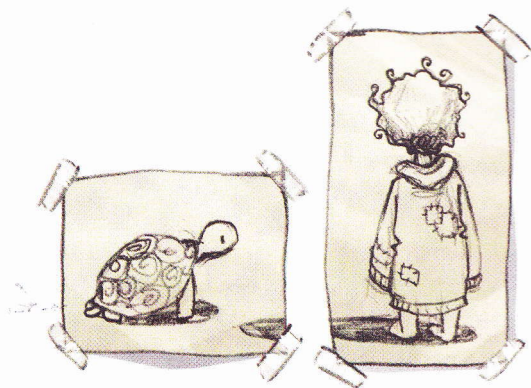

Ilustrații de Joëlle Turlonias

UE UNIVERS
ENCICLOPEDI
junior

În casa de nicăieri, pe scaunul său,
la măsuța delicată, ședea însă maestrul Hora,
pe care timpul întors îl trezise
din primul și singurul său somn,
privind-o zâmbind pe Momo și pe prietenii ei
prin ochelarii lui atotvăzători.

(Michael Ende: Momo)

PARTEA ÎNTÂI:

PE DRUM

Uneori cauți ceva
ce nu vrea să fie găsit.
Iar alteori găsești ceva
ce nici nu ai căutat.
Asta nu o poți alege.

(Nelli)

CAPITOLUL 1

Despre mistere și secrete

Acestea sunt ele. Nelli și Ava, Ava și Nelli. Mamă și fiică, iar acest lucru se vede.

Oamenii îi spun Avei:

– Copilul îți seamănă leit.

Oamenii se bucură atunci când copiii arată precum părinții lor în miniatură. În special bunicile și bunicii sunt

foarte bucuroși de acest lucru. Probabil, deoarece bunicile și bunicii își amintesc atunci cum erau mamele și tații când erau ei înșiși mici. Bunicile și bunicii consideră de obicei că acea vreme a fost cea mai bună perioadă a vieții lor. Când părinții erau încă copii. De asemenea, ei spun cu plăcere povești despre acest loc, acel loc, care poartă numele de *odinioară*.

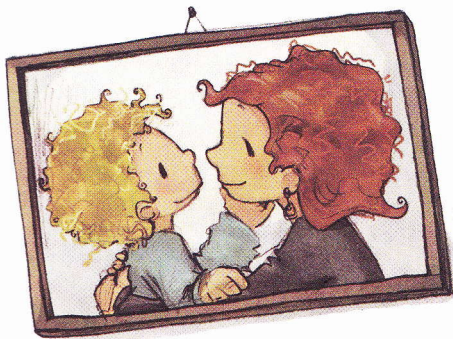
– Odinioară nu-ți plăcea peștele, spun ei.

– Odinioară aveai părul foarte deschis la culoare.

Și:

– Odinioară erai atât de drăgălaș.

Locul pe care bunicii îl numesc *odinioară* trebuie să fi fost un loc minunat. Unul în care unii oameni ar fi preferat să rămână pentru totdeauna. Ceea ce, bineînțeles, nu se poate.

Odinioară este un loc în care nu se poate rămâne.

Ava, mama lui Nelli, nu cunoaște acest loc. Ea nu vorbește niciodată despre trecut. Nu vorbește despre ce ar fi preferat să mănânce în fiecare zi. Nu vorbește despre jucăria ei preferată din pluș. Nu vorbește despre prima zi de școală. De asemenea, nu există nicio bunică și niciun bunic care să ducă dorul acestui loc. Care să-i spună lui Nelli că arată leit ca mama ei.

Doar oamenii străini spun asta. Atunci când Nelli și Ava ajung în locuri noi. Când se află în zonele pietonale ale orașelor, când își parchează autobuzul lor colorat în piețe. Când apar pe promenadele plajelor. Atunci, de obicei primul lucru pe care îl spun oamenii este următorul:

– Dumnezeu, părul acesta! Semănați, într-adevăr, leit.

Însă Nelli și Ava nu seamănă chiar atât de mult. Este adevărat, au aceleași bucle neastâmpărate. Acestea se răsucesc în toate direcțiile. Dar tocmai aici apare deja prima deosebire majoră: părul Avei se îndreaptă în cea mai mare parte spre vest, cel al lui Nelli, spre sud. Așadar, acest lucru nu suferă comparație. În plus, părul Avei este aproape roșu, *arămiu*, spune ea. Nelli spune că Ava are un păr delicios. Căci părul ei arată de parcă ar avea un gust destul de bun. La fel de bun ca înghețata de vanilie cu sos de zmeură. Bineînțeles, Nelli știe acum că părul Avei doar arată delicios, dar nu are un gust deosebit de bun. Odată, când Nelli era încă foarte mică, a mușcat părul Avei. Înghețata de vanilie cu suc de zmeură are un gust mai bun. Fără îndoială.

Și părul lui Nelli arată de-a dreptul delicios, spune Ava. Dar Nelli are grijă ca Ava să nu-i muște părul. În plus, Ava spune că părul lui Nelli arată precum floarea de pădădie. Când Ava a spus acest lucru pentru prima oară, lui Nelli i-a fost teamă că primăvara părul îi va fi dus de vânt. Din martie până în iunie, ea a purtat o căciulă și i-a fost foarte cald la cap. Așadar, pădădie și păr arămiu delicios; în cazul acesta, într-adevăr, nu putem vorbi de faptul că seamănă „leit”.

Și există, bineînțeles, și mai multe deosebiri:

Ava are aproape treizeci de ani, iar Nelli are aproape zece ani.

Avei îi place să doarmă mult, Nelli preferă să nu doarmă deloc.

Avei îi plac uneori tăiței, lui Nelli îi plac tăiței în fiecare zi.

Ava dansează pe muzică, Nelli dansează adesea așa, pur și simplu.

Ava exersează la chitară, Nelli exersează să zboare.

Chestia asta cu zburatul nu o exersează singură. Nelli exersează să zboare împreună cu Jupiter. Jupiter este un pilot. În trecut fie spus, Jupiter este un porc, dar acesta nu ar fi primul lucru pe care el l-ar spune despre sine însuși. Dacă ar putea vorbi – adică, să vorbească așa, ca oamenii –, atunci ar spune că s-a născut pilot. El crede cu tărie că va învăța să zboare. Bineînțeles, Nelli îl ajută în această privință.

Uneori, în secret, ea nu este atât de sigură cum ar trebui să funcționeze chestia asta cu Jupiter și cu zburatul. Deși este unul dintre acei miniporci care pot fi ținuți în apartament, Jupiter cântărește cel puțin la fel de mult precum un porc domestic matur.

– O să meargă chestia asta cu zburatul, spune Jupiter, iar Nelli încuviințează atunci din cap.

El ar trebui să știe, căci, în definitiv, este visul lui.

Așa stau lucrurile cu Jupiter.

Există încă și mai multe deosebiri între Ava și Nelli:

Ava citește ziarul, Nelli își imaginează tot felul de lucruri.

Ava nu are părinți, Nelli o are pe Ava.

Uneori, Nelli își dorește ca Ava să-i spună povești de *odinioară*, despre vremea în care Nelli încă nu era pe lume. Despre vremea în care bunica și bunicul lui Nelli încă mai existau. Însă Nelli nu o mai întreabă pe Ava despre bunica și despre bunicul. Pentru că atunci Avei i se întristează ochii și face o cută deasupra colțului drept al gurii.

Chestia asta cu bunica și cu bunicul este un secret care provoacă furtive și așteptări. Însă cea cu Eric este un mister, pe care Nelli și Ava trebuie neapărat să-l rezolve. Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 2

Problema cu Eric

Misterul legat de Eric există dintotdeauna. Misterul legat de Eric există de când își poate aduce aminte Nelli.

Lucrurile stau în felul următor: Ava, Nelli și Jupiter merg cu autobuzul și caută.

Îl caută pe Eric. Eric este marea iubire a Avei și tatăl marnar al lui Nelli.

– Cu Eric este greu, spune Ava.

Apoi se corectează:

– Fără Eric este greu.

Nelli încuviințează din cap, deși nu înțelege. Acest lucru se întâmplă rar. De obicei, Nelli întreabă. Și de cinci ori, dacă trebuie. Până la o mie trei sute douăzeci și șapte de ori a întrebat deja Nelli. Dar când vine vorba de Eric, e mai bine să încuviințeze din cap. Ava spune:

– E greu fără Eric, deoarece îmi e atât de dor de el.

Nelli știe că Avei îi este dor de Eric. De aceea există în autobuz un portret cu el. Portretul este agățat deasupra enor-meii canapele înflorate de lângă masa din sufragerie. Te poți cufunda în canapea, apoi întorci puțin doar capul și pe urmă poți privi portretul lui Eric. În portret, Eric arată vesel și colorat. El poartă un tricou cu dungi roșii și albe și o pereche de

pantaloni de un albastru strălucitor. Are obrații foarte roșii și o gură care se întinde de la o ureche la cealaltă. Eric are ochii verzi, la fel de mari precum cei ai unei bufnițe pe timp de noapte. Nelli știe acest lucru, deoarece a văzut deja bufnițe pe timp de noapte. Eric stă în fața unei bărci cu pânze, care plutește pe o mare albastră ca cerul. În portret, Eric tocmai spune:

– Bună, Ava!

Are o chitară în mână, exact chitara care se află acum lângă Nelli în cabina șoferului autobuzului. Ava cântă la chitară seara cântece triste. *Eric cânta mereu, toată ziua*, i-a povestit Ava lui Nelli.

În portret, Eric plutește o jumătate de metru deasupra pământului și arată ca și cum ar putea zbura. Uneori, înainte de a se cățăra pe acoperișul autobuzului pentru a exersa să zboare, Jupiter privește portretul. Pentru inspirație.

Nelli a pictat portretul pentru Ava. Deoarece Avei îi este atât de dor de Eric și pentru că Nelli știe foarte bine acest lucru.

– Tu, eu și Jupiter, e suficient, spune Ava uneori. Dar cu Eric ar fi și mai frumos.

– Cu siguranță, spune Nelli atunci.

Problema cu Eric nu e dificilă doar pentru că Avei îi este dor de el, ci și pentru că Nelli nu înțelege de ce Eric a dispărut de fapt.

Ava spune:

– L-am pierdut pe Eric.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Nelli încearcă să-și imagineze acest lucru. Își imaginează cum mama și Eric stau mână în mână pe barca lui Eric și cum vine un val. Cum acesta îl cuprinde pe Eric și-l aruncă peste bord. Cum Ava rămâne singură pe barcă, iar valul îl duce pe Eric pe o insulă foarte îndepărtată. Unde le așteaptă pe Ava și pe Nelli. Și pe Nelli, deoarece Nelli este, în definitiv, fiica lui.

Dar, dacă ar fi fost așa, atunci barca ar fi încă acolo. Bărcuța lui Eric, cu catargul din lemn, cu pânzele albe și cu cabina mică, în care intră doar un pat și o plită minusculă.

– Iar eu aș fi putut să învărt timona în timp ce voi vă sărutați, spune Nelli zâmbind.

Și Ava zâmbește, dar ochii ei nu zâmbesc. Când Ava se gândește la Eric se îndepărtează puțin de Nelli. Și, de aceea, Nelli vrea să-l găsească pe Eric cât mai repede. Însă pentru a găsi pe cineva trebuie să explorezi.

– Cine nu explorează, nu găsește.

De aceea sunt ele mereu pe drum, de aceea călătoresc.

CAPITOLUL 3

Gemenii și omul dungat

Astăzi este ziua în care marea aventură începe cu adevărat. Poate că ea a început deja în urmă cu câțiva ani. Odată cu dispariția lui Eric sau cu nașterea lui Nelli sau cam așa ceva. Dar astăzi este ziua în care Nelli își dă seama că se află în mijlocul unei aventuri. Aproape ca întotdeauna, cu puțin timp înainte de a începe o aventură, totul pare complet normal.

Este o zi oarecare, într-o lună mai oarecare. Este prima zi caldă de primăvară. Ava și Nelli și Jupiter tocmai au sosit într-un loc mic. Un loc situat la malul mării. Chestia asta cu marea nu e nimic deosebit. Ava și Nelli și Jupiter călătoresc mereu în locuri situate la malul unor ape, lacuri, oceane, mări. În mod logic, pe Eric, tatăl marinar, îl pot găsi numai la mare. Doar nu poate merge pe uscat cu barca sa.

La fel ca întotdeauna, Ava parchează autobuzul. Apoi se despart.

Jupiter urcă pe scara în spirală, sus, pe acoperișul autobuzului, pentru a observa păsările, pentru a studia zborurile. Ava pornește la drum, pentru a obține o imagine de ansamblu. A obține o imagine de ansamblu înseamnă că Ava explorează locul. Caută urme ale lui Eric, caută semne că este aici sau măcar că a fost aici. Întreabă oameni, le arată portre-

tu lui Nelli, chitara. De obicei, oamenii clatină apoi din cap. Uneori, privesc un timp în gol, pe lângă Ava. Apoi spun că poate l-au văzut odată pe Eric. Undeva. Oamenii nu-și amintesc niciodată unde s-a întâmplat asta. Ava caută în fiecare loc până când nu mai există nicio urmă, nimeni care să știe ceva. În locurile mari, căutarea durează mult timp. Acest loc este unul mic. Așadar, Nelli nu are astăzi atât de mult timp.

Și Nelli caută. Caută pe cineva cu care să se joace. Ea găsește un băiat geamăn și o fetiță geamănă, care stau pe o bancă și-l așteaptă pe tatăl lor. Tatăl are un tricou cu o gaură la spate și tocmai își cumpără un ziar.

Fetița geamănă îi spune băiatului geamăn:

– Mă plictisesc!

Băiatul geamăn încuviințează din cap.

– Și eu.

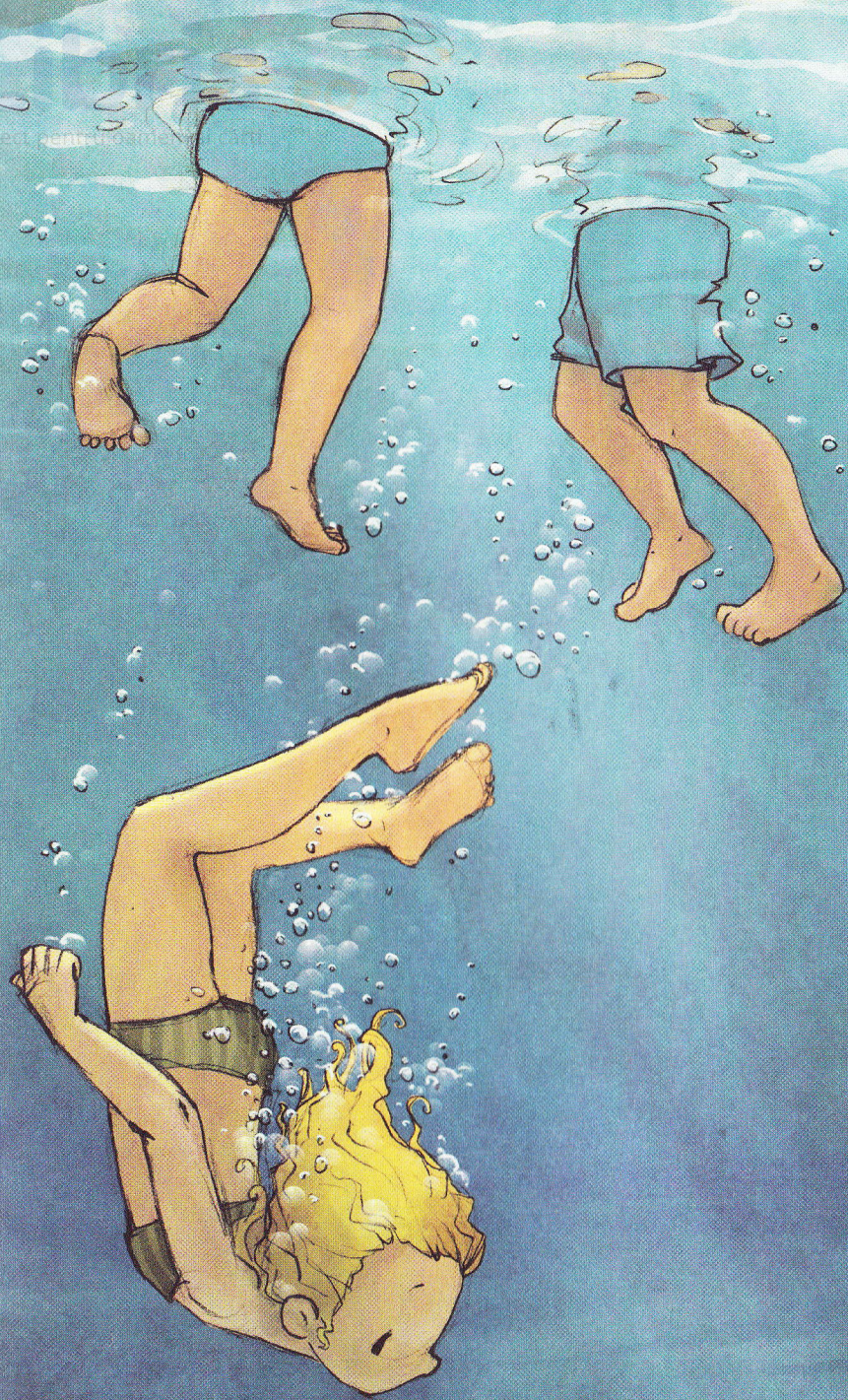
Nelli poate vedea cu adevărat cât de tare se plictisesc cei doi. Gemenii se plictisesc atât de tare, încât le vine să caște. Iar fata geamănă are deja o privire foarte sticloasă. Nelli nu ezită mult, se așază pe bancă, lângă cei doi. Este puțin agitată. Deoarece încă nu știe dacă gemenii au de fapt chef să se joace cu ea.

Din cauza agitației, Nelli vorbește foarte repede:

– Bună, aveți chef să mergem să înotăm sau să construim un castel de nisip sau să facem o peșteră dintr-un fotoliu de plajă?

Băiatul geamăn o privește pe fetița geamănă, iar fetița geamănă încuviințează din cap. Apoi râd și pe urmă spun, exact în același timp, de parcă ar avea doar o singură voce:

Respon...
...
...

Libris.ro

exameni și cărți

